

drugam kot na Himalajo ni bilo. V zadnjem desetletju izstopajo plezalni dosežki v skupini Cerro Torre in Fitz Roya, o katerih piše v svoji knjigi Smisel in spoznanje — Patagonija (izšla v Založbi Obzorja, Maribor, 1988) avtor **Matevž Lenarčič**. Izmed področij, kamor redko seže slovenska noga, na Grenland, je še nedotaknjene predele opisal **Janez Bizjak** v Gorah pod polnočnim soncem (izdala Založba Obzorja, Maribor, leta 1982).

Čisto svoje področje, vendar povezano z gorami, predvsem pa z nesrečnimi dogodki v gorah, ki do temeljev

pretresejo človeško dušo, je literatura o nesrečah v gorah, o gorskih reševalcih in reševanjih ter tragičnih usodah ljudi. Pravzaprav se je le **Ciril Praček** s knjigo Med gorskimi reševalci (izdala Planinska založba pri PZS leta 1962) lotil opisovanja s tega področja. Medtem ko gre pri Cirilu Pračku za pripovedi o resničnih dogodkih nesreč predvsem v Julijcih, se je **Janez Gregorin** v znani knjigi Blagoslov gora (izdala SPD) lotil novelističnega zapisovanja podob iz življenja gorskih reševalcev.

(Nadaljevanje prihodnjic)

IZPRAŠAN VODNIK JE ZA SVOJE DELO VSESTRANSKO ODGOVOREN

GORSKO VODNIŠTVO NA SLOVENSKEM

MARINKA KOŽELJ-STEPIC

Vodništvo v gore je razmeroma mlad poklic, saj je minilo komaj dobrih 200 let od prvega vzpona na Mont Blanc, pa tudi planinske organizacije niso kaj dosti starejše. Z redno hojo v gore (zlasti premožnih in planinsko manj večjih ljudi) se je začelo razvijati vodništvo. Daleč najbolje je organizirano v Alpah, zlasti v Franciji, Švici in Avstriji. Tudi pri nas sega vodništvo še v prejšnje stoletje. Kdo še ni slišal za **Kugyjeve** vodnike iz Trente, za **Tožbarja**, **Špika**, **Kravanjo**?

V začetku je bil vodnik vsakdo, ki ga je turist najel. Večkrat se je pripetilo, da vodnik sploh ni poznal predele, kamor naj bi vodil in je šel v gore zgolj v veliki želji po zaslužku, potem pa je skušal turista kako odvrniti od namere, ker se je zbal odgovornosti.

Gorski vodnik je lahko postal le tisti, ki je izkazal posebno znanje in sposobnost, pridobiti je moral posebno pooblastilo, voditi vodniško knjigo in se ravnati po vodniškem redu. Tudi večjega plačila ni smel zahtevati, kot je bilo določeno v tarifnem pravilniku za določeno turo. V vodniški knjižnici je bilo točno zapisano, na katere ture sme vodnik voditi.

Prvi slovenski tečaj za gorske vodnike, ki se ga je udeležilo trideset pripravnikov, je bil leta 1906 v Ljubljani.

Vendar je prišlo obdobje, ki ni bilo naklonjeno vodniškemu delu, saj je veljalo le tisto, kar si dosegel v gorah sam. Množico, ki je takrat hodila v gore, je poleg tega sestavljala pretežno srednji sloj, ki je bil tudi preren, da bi zmožel še stroške za vodnika.

Po drugi svetovni vojni se je gorsko vodništvo začelo razvijati na popolnoma novih temeljih, znotraj planinskih društev, in sicer na amaterski podlagi. Izjema so bili le gorski vodniki. V letu 1957 se je pričela vzgoja mladinskih planinskih vodnikov, od leta 1976 pa obstaja tudi vzgoja planinskih vodnikov.

12 KATEGORIJ VODNIKOV PZS

Upravni odbor PZS je leta 1991 sprejel »Pravila o enotni kategorizaciji vodnikov PZS«. Sprejeta so bila z namenom, da se izenačijo pravice vodenja ne glede na to, kje se je vodnik izobraževal: bodisi v okviru Mladin-

ske komisije kot mladinski planinski vodnik ali v okviru Odbora za planinske vodnike kot planinski vodnik. S sprejetjem pravil naj bi povečali varnost vodenih ter izboljšali kakovost vodništva in ne nazadnje vzpostavili red na vodniškem področju. S temi pravili smo dobili dokaj dobro sliko o vodnikih v Sloveniji.

Kategorij je kar 12; ločijo kopne, snežne in ledeniške razmere ter turno smučanje. Kategorije so naslednje: A — lahke kopne ture; B — zahtevne kopne ture; C — zelo zahtevne kopne ture; Č — kopni plezalni vzponi, D — lahke snežne ture; E — zahtevne snežne ture; F — zimski plezalni vzponi; G — lahki turni smuki; H — zahtevni turni smuki; I — lahke ledeniške ture; J — ledeniški plezalni vzponi; K — ledeniški turni smuki.

V pravilih je dokaj podroben opis težavnosti posamezne kategorije.

V kategorijo A spadajo lahke označene in lahke neoznačene poti. To so poti, pri katerih ni potrebna uporaba rok, kadar pa pot preči strmo pobočje, je dovolj široka, da omogoča varno hojo tudi manj izkušenim. Od njih zahteva le pazljivost in telesno pripravljenost. Take poti so, na primer, Haloška pot, Kamniška Bistrica—Kamniško sedlo ali pa različne kolovozne povezave med Fužinarskimi planinami.

V kategorijo B spada vse, kar je v kategoriji A, poleg tega pa še zahtevne označene poti, zelo zahtevne označene poti in zahtevne neoznačene poti ter lahko brezpotje. — Zahtevne poti so poti, pri katerih si zaradi varnosti pomagamo z rokami. Morebitne varovalne naprave so namenjene planinčevi varnosti in niso nujne za premagovanje težjih mest. Primeri takih poti so pot čez Komarčo, od doma na Kališču na Storžič itd. — Zelo zahtevne poti so poti, pri katerih je uporaba rok nujna. Varovalne naprave omogočajo napredovanje preko težjih mest, sicer bi bilo potrebno varovanje z vrvo. Te poti so primerne za izurjene in dobro pripravljene in niso za vrtoglave. Primeri takih poti so skozi okno na Prisank, Tominškova pot iz Vrat na Kredarico, Hanzova na Mojstrovko, Turški žleb itd. — Kot lahko brezpotje se smatra bolj ali manj prehodno neobdelan svet. Po lahkem brezpotju lahko hodimo praktično v vsaki smeri, pri hoji ni potrebna uporaba rok, so pa potrebna posebna orientacijska znanja.

V kategorijo C spada vse, kar je v kategorijah A in B, ter še zelo zahtevne neoznačene poti in zahtevna brezpotja, načelno v kopnem, pričakovana pa so tudi snežišča; posamezne odstavke v skali je za prehod udeležencev potrebno varovati. Zelo zahtevno brezpotje je težko prehodno gorski svet, ki močno omejuje gibanje, tu sta skrotje in ruševje. Smer napredovanja je potrebno dobro izbrati, večinoma se po njem hodi, ponekod pa je treba kakšen skok preplezati; občasno je potrebno varovanje z vrvjo. Kot primeri takih smeri so Mišeljski graben, prečenje Voglov nad planino v Lazu ali s planine Dolga njiva na Veliki Zvoh.

KATEGORIJE SREDNJEGA RAZREDA

V kategorijo Č spadajo poleg vseh kopnih poti in brezpotij še plezalne smeri v kopni skali od I. stopnje, kjer je stena dokaj položna in močno razčlenjena, oprimkov in stopov je veliko in so dobro opazni in sorazmerno veliki, II. stopnje, ki je podobna I. stopnji, le da je strmina večja, izpostavljenost pa sili k pazljivejšem napredovanju, III. stopnje, kjer se že zahteva znanje plezanja, predvsem pa je značilna večja izpostavljenost in krušljivost, do IV. stopnje, kjer smer večinoma poteka po odprti steni, izpostavljenost je izrazita in je potrebno uporabljati tudi vmesne varovalne kline. Potrebna je uporaba varovanja ter dobro poznavanje alpinističnih veščin v kopni skali.

V kategorijo D spadajo lahke snežne ture, torej lahke označene in neoznačene poti, zimsko markirane poti ter organizirani in varovani zimski pohodi. To so poti, ki so večinoma do gozdne meje in tiste nad njo, ki imajo zimske markacije. Teh poti običajno ne ogrožajo snežni plazovi. Primeri takih poti so na Blegoš, Porezen, od Savice na Komno ali iz Stare Fužine do Ovcarije.

V kategorijo E spadajo zahtevne snežne ture, ko je potrebno poleg hoje z derezami in cepinom pogosto uporabljati vrv za zavarovanje poti ali odsekov v zimskem brezpotju ter posebna orientacijska znanja. Ob obilici snega postanejo lahke snežne poti pogosto zahtevne. Pot večkrat vodi po pobočjih, ki jih ogrožajo plazovi. Primeri takih poti so Mojstrovka skozi Vratca z Vršiča, Jezersko-Češka koča, Rinke-Okrešelj, prečenje Veliki Zvoh-vrh Korena, čez Šraj peske, greben Konja itd. Primeri brezpotij pa so z Lepe Komne na Kal, vzpon na Tošč, s Korošice po severovzhodnem pobočju na Lučki Dedec itd.

V kategorijo F spadajo zimski plezalni vzponi, ko je potrebno poleg uporabe derez in cepina ter zavarovanja poti celotno obvladovanje zimske alpinistične tehnike, varovanja, reševanje padlega soplezalca itd. Primeri smeri so isti kot za kopne razmere, le da so smeri za-snežene in poledenele.

V kategorijo G spadajo lahki turni smuki, torej je potrebno poleg obvladovanja hoje pozimi z derezami in cepinom tudi obvladanje smučanja in tehnike hoje s smučmi ter posebna orientacijska znanja. Lahki turni smuki so običajno opisani, morebiti označeni na karti, smer vzpona in spusta sta dobro znani, brez večjih strmin in brez bistveno nevarnih plazovitih pobočij. Primeri lahkih turnih smukov so Lepa Komna-Kal, Komna-Dolina sedmerih jezer itd.

VODNIKI VISOKIH KATEGORIJ

V kategorijo H spadajo zahtevni turni smuki, ko je potrebno poleg hoje z derezami in cepinom odlično obvladovanje smučanja in tehnike hoje s smučmi, obvladanje

Razgledi slovenskih vrhov

V letu 1993 smo planinci, pa tudi mnogi drugi Slovenci, praznovali 100-letnico ustanovitve Slovenskega planinskega društva. Poleg slovesne osrednje proslave v Ljubljani ter množice drugih je v ta namen v Sloveniji izšlo več publikacij, posvečenih temu dogodku. Proslave, ki jih imamo Slovenci še posebej radi, pa smo nadaljevali tudi v minulem letu in še letos. Tako je letos privatna založba Kres iz Ljubljane posvetila 100-letnici PV izdajo devetega poglavja, ki ga je napisal za svojo prvo knjigo Iz življenja gornika **dr. Julius Kugy**, veliki planinec in izreden človek ter planinski pisatelj.

Slovenska televizija je poleg redne tedenske oddaje Gore in ljudje, ki jo pripravlja **Marjeta Keršič-Svetel**, uvrstila v letošnji program novo serijo dokumentarnih filmov Razgledi slovenskih vrhov in tudi to posvetila 100-letnici Slovenskega planinskega društva. Predvajanja teh filmov bodo na sporedu v tej in še v naslednjih dveh zimskih sezonah, ko bo predstavljenih 33 vrhov iz vseh slovenskih regij. Poleg teh gorskih lepotcev bomo v oddajah lahko videli tudi razglede z njih in poglede z njihovega podnožja ter okoliške naravne znamenitosti. Oddaje razkrivajo dolinske in gorske podobe narave,

opisujejo življenje pod njimi, mite in legende, ki so se pripovedovali že od davnih dni. Vključujejo etnološke in zgodovinske raziskave, potopise in ne nazadnje kulturna izročila ljudi. Govorijo tudi o neprestani in najbolj naravni duhovni povezanosti prebivalcev s njihovimi gorami.

V prvi seriji, ki jo gledamo letošnje pomlad, bo 11 oddaj, ki so nam oziroma nam bodo prikazale naslednje vrhove in njihovo okolico: Jalovec - gora kristal, Peca in njeno kraljestvo, Ostroroba lepota Ojstrica, Boč - gora romarjev in rojenic, Lepo Špičje - odsevi izgubljenega raja, Smrekovec - gora vulkan, Svetloba zadnje julijske gore - Ratitovec, Goričko - kjer raste kruh, Visoke meje - greben Košute, Slovenske gorice - rej in prerrojene, Krn - utrdbe pod nebom. Oddaja o Peci, ki je bila namenjena prav odkrivanju zanimivih regij, je bila nagrajena na mednarodnem festivalu v italijanskem Trentu. V naslednjih dveh serijah bomo videli še 22 drugih prelepih slovenskih vrhov.

Televizijsko serijo Razgledi slovenskih vrhov radi pogledajo planinci in ljubitelji gora, pa tudi ljubitelji lepe slovenske narave in slovenske besede. Spremno besedilo, ki ga med predvajanjem filma posreduje gledališki igralec in ljubitelj gora **Polde Bibič**, je kot nalašč

posebnih orientacijskih znanj in obvladanje zavarovanja poti v zimskih razmerah. Zahtevni turni smuki so opisani, morebiti označeni na karti, vendar vodijo preko strmejših pobočij, vzpon je običajno možen le ob uporabi srenacev, včasih je potrebno pri vzponu sneti smuči in hoditi z derezami in cepinom, smuča se včasih po pobočjih, kjer je nevarnost snežnih plazov, nekateri odseki pri smučanju so izpostavljeni. Nekateri primeri zahtevnih turnih smukov so Kotovo sedlo, Veliki Draški vrh, Čez Peske, Mojstrovka čez Vratca z Vršiča itd.

Kategorija I vsebuje lahke ledeniške ture, ko je treba obvladati hojo z derezami in cepinom po ledeniku, varovanje, reševanje iz ledeniških razpok ter posebna orientacijska znanja. Sem spadajo lahke, zahtevne in zelo zahtevne ledeniške ture, ko je potrebno varovanje, pot je speljana večinoma okoli razpok, včasih pa je potrebno katero preskočiti. Pogosto je uporaba cepina potrebna že za napredovanje.

V kategorijo J spadajo ledeniški plezalni vzponi, ko je potrebno obvladati hojo in plezanje v ledu, v kombiniranem svetu, varovanje, reševanje iz razpok, reševanje padlega soplezalca ter posebna orientacijska znanja. Ocene težavnosti plezalnih smeri v ledu in snegu so močno odvisne od razmer. Nagib stene sam ne dá težavnosti smeri, saj je isti nagib pri različnih razmerah bistveno različno težaven.

V kategorijo K spadajo ledeniški turni smuki, ko je poleg hoje po ledeniku potrebno odlično obvladovanje smučanja in tehnike hoje s smučmi, pa tudi obvladanje reševanja iz razpok in varovanja. Lažji turni smuki potekajo po nerazpokanih ledenikih, kot je Grossvenediger, zahtevni turni smuki potekajo po ledeniku, ki je

ponekod razpokan in se težko smuča; uporaba derez in cepina je obvezna, pri spustu pa je treba včasih skočiti preko ledeniške razpoke. Primer takega turnega smuka je z Adlersruhe na Pasterzo. Zelo zahtevni turni smuki v ledeniškem svetu potekajo po ledenikih, ko pri vzponu ne moremo hoditi s smučmi s psi niti s srenaci, temveč z derezami in cepinom navezani in varovani. Spust poteka po razpokanem ledeniku, pogosto je treba v spustu skakati preko razpok. Kot primer takega turnega smuka v ledeniškem svetu je spust po ledeniku Bosson v spodnjem delu.

ZNANJA ZA POSAMEZNE KATEGORIJE

Vodniške kategorije je možno pridobiti z izkušnjami, izobraževanjem in dokazovanjem znanja na izpitih ter pripravništvu, ki sledu temu. Svoje znanje kandidat pokaže na izpitu, kamor lahko pristopi tudi brez formalnega izobraževanja, to je udeležbe na tečaju, a mora obvezno izpolnjevati potrebne osnovne pogoje za posamezno kategorijo.

Izobraževanje oziroma šolanje novih vodnikov je postopno. Najprej je osnovni tečaj za A kategorijo. Ta tečaj traja več kot 80 ur. Pogoj za vpis v ta tečaj je, da je kandidat star vsaj 18 let, da je član PZS, da je zdrav, ima priporočilo društva in pozitivno mnenje izobraževalca. Poleg tega mora imeti kandidat že dovolj gorniških izkušenj, torej mora imeti opravljenih vsaj 20 tur po zahtevnih poteh v zadnjih petih letih. Po končanem tečaju — opraviti mora nalogo iz orientacije, seminarsko nalogo, pisne teste in se voditi del izpitne ture — postane vodnik-pripravnik kategorije A. V času pripravništva mora ob mentorstvu voditi vsaj pet tur. Ko zaključijo, postane vodnik kategorije A.

Nato lahko nadaljuje izobraževanje za kategorijo B ali kategorijo D. Tečaja za ti dve kategoriji trajata približno po 20 ur. Spet sledijo seminarska naloga, testi, tura, pripravništvo itd. Seveda je potrebno za udeležbo na tečaju za kategorijo B imeti opravljenih še 20 tur nad gozdno mejo in pet tur po brezpotju, za tečaj za kategorijo D pa 10 lažjih snežnih tur in pet zahtevnih snežnih tur.

V tem smislu gre naprej. Kandidat za vodnika mora sam ali v spremstvu obvladati eno težavnostno stopnjo več, kot jo bo kasneje vodil.

Za vodnike, ki so se izobraževali še po starih pravilih, je v pravilih predvideno prehodno obdobje, dolgo dve leti in pol, ki se je izteklo 31. avgusta 1994. V tem času naj bi vsi vodniki poslali na PZS posebno poročilo, ki je služilo za določitev ustrezne kategorije. Za pridobitev kategorije A je bila dovolj nekajletna aktivna dejavnost — to je registracija. Za kategorijo B je bilo potrebno opraviti 20 tur nad gozdno mejo in pet tur po brezpotjih ter se v zadnjih petih letih udeležiti vsaj dveh izpopolnjevanj. Za pridobitev kategorije C je bilo potrebno poleg naštetega opraviti še 20 tur po brezpotju nad gozdno mejo in 20 plezalnih vzponov ter se v zadnjih petih letih udeležiti vsaj dveh izpopolnjevanj. Za pridobitev kategorije D je bilo potrebno opraviti 10 lažjih in pet zahtevnih snežnih vzponov ter se v zadnjih petih letih udeležiti vsaj dveh zimskih izpopolnjevanj.

zanj napisal slovenski pesnik, pisatelj in dramatik **Igor Likar**, ki je serijo tudi režiral. Filme je s poti pod vrhovi in v veliki meri tudi iz zračnih plovil v celoti posnel na filmski trak **Janez Kališnik**. Kot preberemo iz kataloga, so obema stali ob strani člani strokovnega sosveta sodelavcev, in sicer **Vladimir Kavčič**, **Tine Mihelič** in **Bojan Pollak** ter predvsem neumorni planinski delavec **Jože Dobnik**. Ob televizijski ekipi je na različne načine pomagala še vrsta posameznikov iz planinskih društev in več gospodarskih organizacij kot sponzorji oddaje.

Pri celotni oddaji pogrešamo le nekaj več urejenosti med posameznimi oddajami ali pa pojasnila, kako in zakaj si oddaje sledijo tako. Zakaj je bila večina štajerskih vrhov v prvi seriji, vrhovi slovenskega juga pa bodo predvsem v drugi in vrhovi osrednje Slovenije v tretji? Pri branju besedila pogrešamo tudi boljše povezanost s prikazovanimi slikami. Tako se večkrat zgodi, da poslušamo, na primer, opise visokogorskega jezera, na sliki pa je planinsko cvetje. Zdi se mi, da bi bilo vredno sinhronizaciji posvetiti nekoliko več pozornosti, film pa pred predvajanjem pokazati očesu ostre kritike.

Ciril Velkovrh

Pridobitev teh kategorij je bila realna za planinske vodnike, ki so se izobraževali pred leti in so seveda pridno vodili in tudi hodili v gore ter skrbeli za izpopolnjevanje in dopolnjevanje že prej pridobljenega znanja. Če pa je kdo tudi alpinist ali gorski reševalec, bo na posebno željo ob izpolnjevanju osnovnih pogojev — število opravljenih tur po brezpotju in število opravljenih plezalnih vzponov v kopnih in zimskih razmerah — dobil tudi višjo kategorijo.

Pravila o enotni kategorizaciji vodnikov PZS točno določajo vodnikovo delo oziroma kaj in kako sme ali mora voditi. Pomemben je zlasti peti člen, ki govori o odgovornosti. Tu je navedeno, da je vodenje, popisano v posamezni kategoriji, zgornja meja vodenja, ki je dovoljena posameznemu vodniku. Končna odločitev za vodenje posamezne ture v okviru pridobljene kategorije je vedno v pristojnosti vsakega posameznega vodnika, kar pomeni: če se vodnik ne počuti dovolj dobro pripravljene za vodenje določene ture, to lahko odkloni in vodi kaj lažjega. Vodnik si za turo izbere pomočnike, ki so lahko za stopnjo nižje kategorije. Pri turah kategorije A je lahko pomočnik tudi izkušen planinec. V vsakem primeru pa za delo pomočnikov v celoti odgovarja vodnik. Pri tako odgovornem delu torej ne more in ne sme noben društveni delavec vsiljevati vodniku, kam bo vodil, niti kdo mu bo pomagal.

Dva rekorda na Everestu

Na Mount Everestu, najvišji gori sveta, sta dva plezalca letošnjega maja poskrbela za dva rekorda.

Iz Katmanduja so 16. maja sporočili, da je neki šerpa, himalajski gorski vodnik, že devetih stal na vrhu najvišje gore sveta, kar je rekord. Šerpa Ang Rita je v soboto, 13. maja, s severne strani priplezal na vrh gore, kot je po brezžični zvezi povedal Ang Tsering iz Azijske trekinske družbe v Katmanduju. Ta dan je namreč Ang Rita potolkel svoj lastni rekord, ki ga je imel od leta 1993, ko je na najvišjo goro sveta splezal osmič. Letošnjo majsko soboto pa je na vrh peljal štiričlansko rusko odpravo in na vrh prišel brez uporabe dodatnega kisika.

Isto soboto je s severne, tibetanske strani priplezala na vrh Everesta Alison Hargreaves, mati dveh otrok, in sicer popolnoma brez pomoči spremstva in brez uporabe dodatnega kisika, s čimer je postala prva ženska na svetu, ki je v solo vzponu prišla na najvišjo točko našega planeta.

34-letna Hargreavesova je tisto soboto z vrha 8848 metrov visoke gore po radiu poslala v svoj bazni tabor sporočilo: "Sporočite Tomu in Kate, mojima dvema otrokoma, da sem na vrhu sveta in da ju imam nadvse rada."

Južnotirolec Reinhold Messner je bil prvi alpinist, ki je že leta 1978 po severnem grebenu priplezal na vrh Everesta brez uporabe dodatnega kisika iz jeklenk, pa tudi šerpe mu niso pripravile poti in ga niso spremljale na vrh.

Hargreavesova je bila že lani na pobočjih te gore in je priplezala 547 metrov pod vrh, prav tako sama in brez kisikove maske na obrazu, vendar je morala zaradi močnega snežnega viharja pobegniti z gore. Za sedanje plezanje na najvišjo goro je trenirala v skalovju Ben Nevisa, najvišje britanske gore.

GORSKI VODNIKI — KATEGORIJA ZASE

V Sloveniji je opravilo izpite za gorske vodnike — ti imajo po novi kategorizaciji vse kategorije — preko 100 gornikov, a jih je za leto 1995 registriranih le 39. Tečaj za planinske vodnike je doslej opravilo 1091 tečajnikov. Mladinska komisija pa je izsolala več kot 1000 mladinskih planinskih vodnikov. V prehodnem obdobju je svoj vodniški status uredilo 581 planinskih vodnikov, ki so poslali ustrezna poročila o svoji aktivnosti, predvsem pa poročila o svojem izpopolnjevanju.

Na podlagi teh poročil je pridobilo kategorijo A 347 planinskih vodnikov, kategoriji A in B 192 planinskih vodnikov in kategorije A, B in C dva planinska vodnika. To so vodniki, ki so usposobljeni za vodenje v kopnih razmerah od tur po lažjih poteh do tur po zahtevnih in zelo zahtevnih poteh in brezpotjih.

Za vodenje v snežnih razmerah je vodnikov precej manj. Kategorijo A, B in D je pridobilo 33 planinskih vodnikov, A, B, C in D pa štirje planinski vodniki. Dva planinska vodnika sta pridobila kategorije A, B, D in G, torej sta usposobljena za vodenje v kopnih razmerah, v lažjih snežnih razmerah in za vodenje lahkih turnih smukov.

V prehodnem obdobju, ki je veljalo tudi za mladinske planinske vodnike, je svoj status uredilo 429 mladinskih vodnikov. Na podlagi poslanih poročil je pridobilo kategorijo A 238 mladinskih planinskih vodnikov ter kategoriji A in B 84. To so vodniki samo za kopne razmere. Za vodenje tudi v snežnih razmerah sta pridobila kategorijo A in D dva mladinska planinska vodnika. Za vodenje v kopnih in snežnih razmerah ter še vodenje turnih smukov je pridobilo kategorije A, D in G 38, kategorije A, B, D in G 61, kategorije A, B, C, D in G dva ter kategorije A, B, C, D, E, G in H štirje mladinski planinski vodniki.

Skupaj imamo tako v Sloveniji kar preko 1000 vodnikov. Glede na število članov, vključenih v planinsko organizacijo, bi bilo to kar lepo, saj pride na enega vodnika približno 80 planincev. Večji problem je, da je, žal, še cela vrsta planinskih društev, ki nimajo nobenega strokovno usposobljenega vodnika in tej osnovni planinski dejavnosti — izletništvu — posvečajo vse premalo pozornosti ali pa nič. Prav neodgovorno se sliši kakega društvenega funkcionarja, ki zahteva kakšen skrajšan program ali pa kar podelitev vodniške značke, češ, saj je naš kandidat izkušen, saj gre skoraj vsako nedeljo do Erjavčeve koče (morda na pivo). Podelitev vodniške kategorije je zelo odgovorna naloga tako za tistega, ki ta naziv pridobi, kot za tistega, ki ta naziv podeli.

Prav je, da tudi vodni vedo, v kaj se podajajo in kako in za kaj je usposobljen njihov vodnik. Včasih se zgodi, da kateri vodnik precenjuje svoje sposobnosti in tako daje lažen vtis varnosti vodenim; le srečnim okoliščinam se je treba zahvaliti, da ne pride do nezgod. Biti vodnik ni vedno lahko, saj mora ta človek dobro poznati tako ljudi, ki jih vodi, kot gore, kamor vodi. Pa še to ni vedno dovolj. Poleg tega, da oboje pozna, mora še imeti rad ljudi in ljubiti gore.